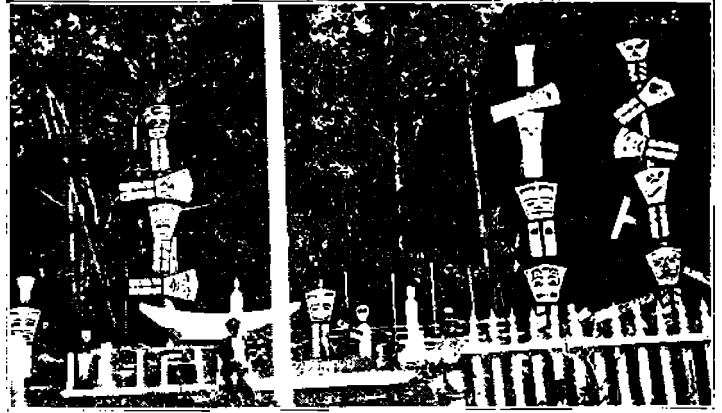

KAIHOMIELISEN INDIANIN TARINA

(Kirj. G. H-n.)

Indianien hautausmaa, Alert Bay, B. C. Can.

Indianin Luonne Ja Kohtalo.

PUNAIHOISET indianit ovat läntisen pallonpuoliskon alkuasukkaita. Amerikan löydön aikana, 1492, jolloin Länsi-Europan valloittajakansat olivat kohonneet kauppakapitalismin asteelle, lähennellen nykyaikaista teollisuuskapitalistista tuotantotapaa, indianit olivat vasta kehittyneet raakalaiskauden alemmalle sekä keskiasteelle. Sellaiset kuin tuli- ja tämän edellyttämänä kalain ravintoaineina käyttö—oli jo heidän keskuudessaan tullut yleensä tunnetuksi. Saviastiain valmistuskin ja alkuperäinen maanviljelys, maissin (corn) kasvattaminen, myöskin silloin heidän kesken jotakuinkin yleisesti oli käytännössä.

Europalaisten riistäjäin kontroleeraamien hallituskien tarkoitus oli Amerikassa menetellä aivan samalla tavalla kuin nämä muissakin siirtomaissa olivat mellastaneet. Historijoitsijat melkein yleisesti omaksuivat sellaisen ajatuksen, että milloin tahansa erilaiset kansat, joiden voimasuhteet eivät ole tasaväkiiset, joutuvat vastakkain, silloin voimakkaampi alistaa heikomman valtansa alaisuuteen seuraavassa järjestyksessä: 1) hyökkäys, 2) valloitus, 3) orjuuttaminen ja 4) itseensä liittäminen.

Kahdessa näissä tehtävässä europalaiset ryöstöretkeilijät onnistuivat, se on totta, mutta mikäli tulee kysymykseen indianien orjuuttaminen ja itseensä yhdistäminen, siinä nämä ehdottomasti epäonnistuvat. Indianeja yleisesti ei voitu Afrikan mustaihoisten tavoin alistaa jatkuvaan orjuuteen. Indiani voi kuolla, se on totta, mutta orjuuttajansa uskolliseksi palvelijaksi hän ei koskaan alistu. Yksinpä Etelän henkiorjuudenkin aikana, jos kävi selville, että orjan suonissa hivenenkin verran virtasi indianin verta, orjan hinta markkinoilla huomattavasti laski. Orjavoudit varsin hyvin tiesivät, että mikäli indiani on kysymyksessä—heistä jommankumman, orjan taikka orjaisännän, täytyy sopivassa tilaisuudessa kuolla kurja ennenaikainen kuolema.

Heiltä asuma-alueet vähitellen ylivoimalla ja väkivallalla ryöstettiin, pakoitettiin perääntymään

useinkin jo raiskatuihin korpiin, mutta siitä huolimatta indianit ovat pieniä poikkeuksia lukuunottamatta pysyneet indianeina ja sinä myöskin pysyvät. Jos he olisivat alistuneet, taipuneet nöyrinä voittajainsa armoille, ei tšekäläisten Europasta tulleiden seikkailijain olisi tarvinnut harjoittaa ihmiskauppaa afrikalaisilla orjilla, vaan olisi maan alkuasukkaat orjametsästyksen kautta alistettu neekerin kantaman raskaan kristillisen ikeen alle.

Mutta siitä huolimatta, vaikkakin tšekäläiset kapitalistit osittain epäonnistuivat aikomuksissansa, tšekäläiset indianit kaihomelin muistelevat sitä, kuinka raa'alla ja säälimättömällä tavalla heiltä riistettiin maat ja mannut, rakkaiksi tulleet kotoiset kunnat ja ylivoimain edessä ajettiin maan karuisimmille kankaille.

Indianin Korutoin Tarina

Seuraava indianin kertoma tarina "kalpeakasvoisen" ja indianin välisistä suhteista osoittaa, minkälaiset tunteet elivät heidän mielisensä.

"Kaksi naapurusta," näin hän alkoi, "punaihoisen indiani ja valkoinen mies, asuivat noin neljän mailin päässä toisistansa. Nämä olivat kiitettävän hyvissä suhteissa keskenensä.

"Eräänä sunnuntaina indiani meni valkoisen miehen luokse vieraaksi. Näin he olivat aikaisemmin metsästysetkellensä sopineet. Indiani otettiin avoimin sylin vastaan. Aluksi tarinoitiin vuodentuloista, onnistuneista sekä epäonnistuneista metsästysetkistä. Sitten juteltiin perheasiat y. m. sellaiset yksityiset seikat.

"Tällä välin talon naiset olivat valmistaneet päivällisen. Syksyisen peuran paisti höyrysi kadetulla pöydällä.

"Talonnäki harvinaisen vieraansa kera siirtyi pöydän ääreen. Nyt syötiin ja samassa tarinoitiin. Mutta mikään ei näyttänyt vierasta oikein hyvin miellyttävän. Vaikka emäntä oli tehnyt parhaansa, laittanut niin maukkaat ruuat kuin suinkin mahdollista, siitä huolimatta indiani vain kaiken aikaa tähyteli kamarin seinälle.

"Tämän itse isäntäkin huomasi. Tuli hiukan

levottomaksi. Hetken vielä seurattuaan vieraansa menettelyä, isäntä puhkesi puhumaan näin virkkoen: 'Puuttuuko jotain pöydästä, mitä haluaisitte saada?'

"'Ei. Pöydästä ei puutu mitään', virkkoi indiani, 'mutta minä haluaisin saada tuon pyssyn, joka riippuu tuossa seinällä pääne yläpuolella.'

"Pöydästä noustuaan isäntä sieppasi pyssyn seinältä ja ojensi sen punaihoiselle vieraallensa. Hän otti sen hymyillen ja kysyi 'kuinka paljon minun on annettava siitä turkiksi sinulle?'

"Tällöin 'kalpeakasvoinen' vastasi: 'Ei mitään, vieraani.' 'Näin asia sovittiin. Ilantullen vieras pyssyinsä poistui ja lähtiessään kehoitti naapuriansa pistäytymään hänenkin wigwamissa sivukulkiessansa.

"Valkoinen mies vastasi myöntävästi. Näin nämä naapurukset nyt erosivat. Aika kului—vuodetkin vierähtivät.

"Vasta kahden vuoden perästä valkoinen mies suuntasi askeleensa indianin majaan. Wigwam oli autio. Ketään ei ollut kotona. Tällöin hän alkoi tarkastella ympäristöä ja silloin huomasi, että töllin isäntä, jolle hän pyssyinsä oli parisen vuotta sitten antanut, juuri parhaillaan, pysy poskelle kohotettuna, tähtäsi edessään olevaa metsikköä kohti. Samassa silmänräpäyksessä pyssy pamahti ja ampuja vilkkaasti riensi uhriansa kohti.

"Valkoinen mieskin suuntasi askeleensa sinne. 'Hyvää päivää, naapuri'. Näin tervehti hän indianinaapuriansa. 'Onko vatsanne hyvässä kunnossa?' kysyi kaatamansa urospeuran luona seisova indiani. Myöntävän vastauksen tavanmukaiseen kysymykseen saatuansa tiesi tervehditty, että vieras oli kaikinpuolin hyvässä voinnissa.

"Toverukset ryhtyivät saalistansa nylkemään. Valkoinen mies siihen ei vähintäkään innostunut. Hän vain katseli ympärillään olevia mahtavia maisemia. Tämän indianin huomasi ja nyt puolestansa kysyi: 'Mitä te tarkastelette ympärillenne?'

"'Minä katselen tuota avaraa laaksoa tuossa länsipuolellamme', vastasi puhuteltava, 'ja tuota mahtavata punahoitoista vuorta tuolla pohjoisessa. Myöskin tuo valtava aarniometsä noiden edellisten vastakkaisilla puolilla minua erikoisesti viehättää. Nämä rajattomat luonnonrikkauudet tekevät minuun hurmaavan vaikutuksen.'

"Tällöin punaihoinen suoristi selkensä, katsahti ympärillensä ja virkkoi näin: 'Haluaisitko saada ne?' Tällöin indiani lausui: 'ota, tuossa ne ovat', mutta samassa hän kuitenkin arveli ja toivoi itsensä, että 'kalpeakasvoinen' hänen tavoin tarjoaa niistä korvauksen. Mutta mitä vielä! Vuosisatain kuluessa kehittynyt seikkailijain raakuus—rosvon luonne—indianeille vielä silloin oli tuntematon tarina.

"Valkoiset miehet tulivat ja ottivat kaikki. Nämä eivät tyytyneet ainoastaan siihen, mitä oli meidän asuma-alueittemme ulkopuolella, vaan tämän lisäksi

si myöskin ryöstivät kodimme, nuo meille rakkaiksi käyneet asuntommekin."

"Panitteko vastaan?"

"Kyllä. Useimmat niistä sodista, 114 kaikkiaan ja taisteluista, 8,600 erikseen lukien, joihin Yhdysvallat on olleet osallisina sitten 1775 jälkeen, ovat taisteltu indianien kanssa. Esi-isämme puolustautuessaan hyökkäviä vihollisiansa vastaan vetosivat ryöstöretkeilijäin tunteisiin ja kun se ei auttanut, täytyi turvautua fyysillisiin voimiin—aseisiin.

"Eräänkin kerran, kun valkoiset aikoivat ryöstää indianin wigwamin ja kaiken mitä siinä oli," näin jatkoi punaihoinen tuttavani, "kunnianarvoinen esi-isäni, yrittäen vedota vihollistensa hyväsyntisyyteen, pyysi ryöstöretkeilijäin päällikön istumaan kartanolla olevalla tukin päälle. Päällikkö noudatti pyyntöä. Tällöin hän itse istui 'kalpeakasvoisen' viereen ja hetken perästä käski hänen siirtyä. Hän siirtyi huikan. Indiani teki samoin. Vanhus uudisti pyyntönsä: 'Siirrykää vähän vielä.' Sama temppu uusiutui toisen ja vielä kolmannekin kerran.

"Viimein komentaja joutui tukin päähän ja nyt, kun indiani uudisti pyyntönsä: 'siirrykää vieläkin', hän vastasi: 'ettekö huomaa, olen tukin päässä, enkä näinollen enään mitenkään voi siirtyä?'

"Silloin vanha esi-isäni vastasi: 'Yhtä mahdollisuus kuin teidän on edetä siinä tukin päässä, yhtä mahdollisuus on meidän jättää kodimme sekä kontumme ja lähteä avaria korpimaita taivaltaamaan.

"Sydämettömät ja raa'at valloittajat eivät tätä ottaneet huomioon, vaan väkivallalla murhaten ja polttaen ajoivat sukuni jäsenet pois tieltään ja ilman palkkiota, taikka aivan mitättömän pientä korvausta vastaan ryöstivät meiltä kaiken, mitä meillä oli ja ajoivat syrjäisille seuduille näkemään nälkää ja hiljalleen kuolemaan sukupuuttoon".

Palkkatyöläisten Ja Indianien Tehtävä

Näin todellakin on käynyt. Yhdysvaltain pinta-ala on 3,026,789 neliömailia. Vuonna 1918 siitä oli ainoastaan 53,490 neliömailia indianien hallussa. Vähemmän kuin 2 prosenttia. Siis noin 400 vuodessa on tämä suunnaton alue väkivallalla ryöstetty indianeilta, maan alkuauskailta. Kaihomielin indianit ajattelevat sitä asemaansa, mihinkä he sukupuuttoon häviävänä kansana ovat elämänmahdollisuudet menetettyänsä joutuneet luonnonrikkauksistaan kuuluisaksi tulleen maan syrjäisillä seuduilla.

Katsokaamme mitä on historian lehden seuravalla sivulla! Samalla aikaa, kun valkoiset ovat ryöstäneet maan indianeilta, ovat sen muutamat harvat valkoiset kapitalistiset riistäjät anastaneet niiltä aineksilta, jotka sen mainitun 400 vuoden kuluessa ovat otsansa hieissä taitavilla käsillensä luoneet ja kohottaneet kuuluisaksi maailman suurvaltain joukossa.

Seuraava ratkaiseva kamppailu, vallankumouksellinen luokkataistelu, joka on käynnissä tälläkin mantereella, tullaan lopullisesti käymään palkkatyöläisten ja kapitalististen riistäjäin välillä ja tässä taistelussa indianitkin, mikäli ovat jaksaneet

mukautua kapitalistisiin olosuhteisiin, muuttuneet palkkatyöläisiksi, voivat olla teollisuusjärjestöissä mukana valloittamassa itselleen sitä maata ja sen rikkauksia, jotka heille neitseellisessä tilassaan aikoinaan kuuluivat.

DOLLARI KOTKAN VALTIKKA

Kirj. Tolari

Suurvalta on sulkenut porttinsa,
lyönyt lautahan kultaiset korttinsa
muun maailman silmäin eessä;
sen vaita ja mahti nyt maailmaa
kuin koronkiskurit kuormittaa,
työden lyöntejä jyrkän teessä.

Mahti, maailman valloista voimakkein,
kuin kulttuurinkukkana onnekkain,
tuotu orjien raadannalla.
Taaten tarvikkeet, malmit ja moottorit,
kivihäilet, kullat ja kuparit,
kaikki—Wall-kadun johdannalla.

Kas kun dollarikotkamme liitelee,
sitä kumartaa, kuulee ja kuitelee
kaiken maailman kansakunnat;
sille keisarit polvensa notkistaa,
sille kirkkojen kellotkin kaiuttaa,
sitä palvelee munkit ja rannat.

Sen taitalla aukaistaan erämaat,
sen taitalla kulttuuri kuoletetaan,
sen tahdosta vuotaa verta;
sen taitalla kanavat kaivetaan,
sen taitalla kamunat laitetaan,
sen taitalla tutkitaan merta.

Sen surmaava mammonavaltikka saa
kansain karttarajatkin muuttuluilemaan,
sill' on nöörit nostaa tai kaataa;
sen kouriss' on kohtalot ihmisten,
isäin, äitein ja pienien lapsosten,
jotka orjamylyissä raataa.

Mutta—sieltäpä juuri se voimansa saa,
missä orjille visselit puhaltaa,
missä verta ja hikeä valuu;
missä maaemon antimet anastetaan,
missä tietehet korkealle kohotetaan,
missä maanpinta peittyvi savuun.

Missä mitaillaan vuoret ja syvänteet,
missä lasketaan laaksot ja ylän teet,
missä sillat ja tunnelit tehdään,
missä pilvenpiirtäjät pystytetään,
missä maaemon antimet anastetaan,
missä konehet puuvillan kehrää.

Missä höylät ja sirkkilät sihisee,
missä kemiakkeitokset pihisee,
missä piirtäjät piirtoja piirtää;
missä korvet pelloiksi perataan,
missä rämehet tarhoiksi tasataan,
missä ihmiset ilmoilla littää.

Sieltä suurvalta voiman, mahdin saa,
sieltä dollarikotkamme kohoaa,
sieltä: tuotannon sydäimestä;
missä voima ja taito tähtii työ,
missä valon saa henkimaaliman yö,
taikain tiedoiksi sulautuessa.

Ja tämän kaiken mahtavan tuotannon pää
on työläinen, jos vain ymmärtää
kuka kaiken tään on luonut;
sille mahtimme kunnia kuuluvi myös,
joka, itsensä uhraten, suoritti työt,
joskin toisille tulokset on suonut.

Se on työ joka turvasi taudeilta maan
ja itse antautui vertansa vuodattamaan
suurhuijarten hekumoille;
se on työ joka korkean kulttuurin loi
mutta marityyrin maljan itse joi,
kätens' antaen kahlehtiöille.

Mutta kahleet katkee, kuin kortteet suon,
kun työnjätti herää ja huomaa tuon
kuka mammonamylyjä käyttää;
konsa suurvallan sankarinostattaja,
konsa dollarikotkamme kohottaa
OMAN OHJELMANSA NÄYTTÄÄ.